

Diari de Girona

Director: Josep Callol i Duran.
Subdirector: Oriol Puig i Tomàs (Informació local i Edició Digital)
Caps de redacció: Alfons Petit (Opinió i Dominical) i Jordi Roura (Esports i Cultura)
Seccions: Laura Fanals (Política) i David Céspedes
Cap de producció: Àngels Hurtós **Cap de sistemes:** Pilar Roca

Gerent: Maneu Fernández
Cap d'àrea d'Administració: Sandra Espinal
Direcció comercial: Anna López
Directora de desenvolupament de negoci: Anna Salamaña
Imprimeix: Impressions Intercomarcals, SA
Distribució: GLV, SL Tel. 972 40 06 30 Dipòsit legal GE-2-1958 Any XLIV

FUNDAT EL 1889

© Diari de Girona, SA. Girona. Tots els drets reservats.

DdG

Opinió

«L'hora llarga, però els dies volen»

Agustí Casanova i Masferrer

Aquesta frase «Les hores són molt llargues, però els dies passen volant» la va pronunciar la **Gemma**, professora de Matemàtiques, amiga de la **Montserrat**, la meua dona, per assenyalar que les hores de classe amb alumnes d'ESO, xerraires, moguts i desatents, li resulten feixugues, inacabables; tanmateix, la paradoxa en el temps és que ella constata que la lentitud de l'hora de classe no repercuteix en la celeritat del temps fora de l'horari escolar.

L'ésser humà ja en el paleolític va intentar entendre el temps. El dia durava des de la sortida del sol fins que es ponía i arribava la nit. No van aprendre a fraccionar-lo matemàticament en cicles estacionals; es deixaven guiar per la intuïció i la interpretació del paisatge canviant, no només la botànica sinó també en el comportament de la fauna. Els arbres perdien o recuperaven les fulles i els animals mutaven de costums segons el fred o la calor.

Tampoc sabien massa bé la durada dels esdeveniments, tot i això, eren cons-

cients que hi havia un passat que ja no existia i podia ser recordat, un present efímer i un futur on es produïrien els nous successos. El present és un punt cec, que sincronitza el passat amb el futur.

En el mesolític, 8.000 anys a.C., segons arqueòlegs britànics, es creu que els pobladors del que ara és Escòcia van fer el primer calendari, que mesurava el temps basant-se en les fases de la lluna i del sol.

Aristòtil reconcilià l'antinòmia entre **Heràclit** i **Parmènides** que van debatre sobre el quietisme i l'eternitat o el dinamisme i la permutació de l'ésser tot afirmant que el temps mecànic és la mesura del moviment respecte a l'abans i el després; la realització de la potència d'**Heràclit** en actualitzar-se esdevé el ser de **Parmènides**.

El primer filòsof a anunciar que el temps li representava «una incomoditat mental», segons un comentari de **Wittgenstein**, va ser **Agustí d'Hipona**, conegut com l'àguila d'Hipona perquè era el filòsof que vola més alt i des de l'alçada veia tota la realitat i la seva problemàtica

actual com el decurs de la història entre les dues ciutats enfrontades, la ciutat del Bé, il·luminada i protegida per Déu, i la ciutat del Diable, sempre feiner, que pretén escampar zitzània per guanyar la guerra. Hi ha cicles que el Bé s'alça triomfant, en altres tot està dominat pel principi del Mal.

El neguit sobre el temps l'expressa en aquesta cèlebre frase: «En definitiva, què és el temps? Si ningú m'ho pregunta, ho sé. Si volgués explicar-ho al que m'ho pregunta, no ho sé. L'única cosa que dic amb seguretat és que sé que si res passés, no hi hauria temps passat, i si res vinguéss, no hi hauria temps futur, i si res existís, no hi hauria temps present».

Va ser **Kant** que adverteix que el temps és una forma a priori de la sensibilitat interna. És el subjecte qui posa el temps als fets, el sentit comú ens avisa quan una cosa passa en el present i la memòria ens recorda el que ha succeït. El subjecte sap si un fet succeeix ara, ha succeït o pot esdevenir.

Einstein contradiu la teoria de l'espai i el temps absoluts d'**Isaac Newton**, els relativitza. Un fet en el temps pot ser considerat d'una forma determinada per un subjecte i diferent per un altre observador, pel primer és tediosament lent i per l'altre massa breu i fugaç.

Innègament que hi ha dos temps, un temps objectiu, cronomètric, i un de subjectiu que desmenteix al temps rellotger i qui espera es desespera perquè malgrat que el rellotge indiqui que només ha passat un quart d'hora, hom creu que fa molt més temps que espera que els polícies es presentin alliberant-lo d'un mal imminent. Quan estàs bé el temps s'escurça, per contrast si no estàs a gust, el temps s'allargassa.

Henri Bergson en la filosofia i **Marcel Proust** en la literatura insisteixen que el temps subjectiu no va compassat amb el temps objectiu. El temps passat és acumulatiu i irreversible; el passat passat està, malgrat que algun pensador pensa que el passat mai passa perquè sempre el tenim present. Crec que alguns records no retornen perquè estan definitivament oblidats, però altres bons i dolents ens venen i encara que **Freud** escrigués que un mecanisme de defensa és la memòria selectiva, que només pesca el que ens és grat i esborra els mals records, jo la voldria més selectiva.

El refranjer català és ric en dites sobre el temps. «No hi ha temps que no torni»: indica que al cap de cert temps es repeteixen les circumstàncies anteriors i determinen esdeveniments semblants als que ja havien ocorregut.

Un dels refranys més sentits que mai me l'he cregut: «El temps tot ho cura», però «Al mal temps, bona cara». «Al bon temps, donar-li passada, i espera la nuvoлада»: en temps de prosperitat cal prevenir-se per l'infortuni venidor.

Que el temps s'estira i s'encongeix ho manifestem de moltes maneres i totes van en la direcció de definir-lo com una realitat subjectiva elàstica. El temps per en **Pep**, un pagès de soca-rel, és l'estat meteorològic. **Josep Pla** diu que dues coses són cabdral pel pagès, el temps i els diners i sacrificarien pels diners coses inexplicables.

Tempus fugit és una locució llatina de **Virgili** que significa que el temps irremediablement s'escapa i convida a no perdre'l. Hem de donar temps al temps per viure el millor possible.

«Occident té el rellotge, però l'amo del temps és Orient», un adagi d'autor ignot.

Noves eines contra els ocupes

Miquel Costa Perich

GERENT DE LA CAMBRA DE LA PROPIETAT URBANA DE GIRONA

Aquest passat 17 de febrer de 2023 ha entrat en vigor la nova regulació que permet a les Comunitats de Propietaris de manera indirecta i als ajuntaments de forma més directa, emprendre accions judicials per desnonar als ocupes que suposin una alteració de la convivència, de l'ordre públic o posin en perill la seguretat o la integritat de l'immoble.

L'ocupació d'habitatges és un problema

generalitzat que habitualment provoca problemes de convivència en les comunitats afectades i greus perjudicis econòmics als propietaris. La legislació actual no permet una desocupació ràpida, i requereix emprendre accions judicials que allarguen la situació de fet. I mentre aquests terminis siguin llargs es seguiran produint ocupacions.

El 2018 es va modificar la normativa processal i es va agilitzar el procediment ju-

dicial per a desnonar els ocupes, i ara la legislació catalana permet als ajuntaments, d'ofici o a instància de les comunitats de propietaris, obligar als propietaris grans tenidors a emprendre accions judicials encaminades al desnonament dels ocupes. Ni una regulació ni l'altra proporcionen accions ràpides que puguin desincentivar els desnonaments.

L'actual modificació legislativa és una eina més, encara que focalitzada només a aquells habitatges ocupats que siguin de grans tenidors i que els seus ocupants alterin la convivència. No és una eina generalitzada per a combatre totes les ocupacions.

Tampoc descriu un procediment ràpid, tot el contrari, si una comunitat pateix els problemes de convivència que generen les ocupacions i vol instar la desocupació s'han de seguir un seguit de tràmits. Cal que el president de la comunitat de veïns requereixi fefaentment a l'ocupant que deixi de fer les activitats que pertorben la convivència de la Comunitat. I també cal que la junta de propietaris prengui l'acord de denunciar

a l'Ajuntament aquest fet per tal de que iniciï l'expedient. Llavors l'Ajuntament requerirà al propietari de l'immoble per tal que iniciï el desnonament. Si en el termini d'un mes el propietari no ha interposat la demanda, l'Ajuntament queda legitimat per iniciar el procediment judicial pertinent per instar el desnonament de l'habitatge. I després d'aquests tràmits queda tot el procediment judicial fins aconseguir la sentència, i després encara l'execució de la mateixa.

No sembla que tot plegat sigui un avenç important en el camí d'evitar que es segueixin produint ocupacions, que hi segueixin havent problemes de convivència per aquest motiu a les Comunitats, i que se segueixi amb els perjudicis econòmics als propietaris dels habitatges ocupats. Només es tracta d'una eina per als supòsits d'inacció dels propietaris dels habitatges ocupats. Benvinguda aquesta eina però sinó disposem d'un procediment que permeti el desallotjament immediat dels ocupes, el problema subsistirà.